

Odločba Višjega sodišča RS: VDS Sodba Pdp 1340/2010

Zbirni podatki

Evidenčna številka: VDS0006632

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče Ljubljana

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne spore

Datum: 3.2.2011

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: odpoved s ponudbo nove pogodbe o zaposlitvi - posebno varstvo pred odpovedjo - svet delavcev - predstavnik delavcev - ustrezna zaposlitev

[Povezava do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Povezave

Zveza: ZDR člen 90, 90/3, 113. ZSDU člen 67, 67a.

Besedilo

Jedro:

Tožnik v času odpovedi s ponudbo nove pogodbe o zaposlitvi ni bil več član sveta delavcev, je pa še vedno užival posebno varstvo pred odpovedjo. Kljub temu varstvu mu je tožena stranka zakonito podala odpoved, saj mu je hkrati ponudila novo pogodbo o zaposlitvi za ustrezno zaposlitev.

Za ugotovitev, da je bila ponujena zaposlitev za tožniku ustrezna, ni bistveno, da je bila za novo delovno mesto predpisana alternativno nižja stopnja strokovne izobrazbe.

Izrek:

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev:

Sodišče prve stopnje je v 1. točki izreka izpodbijane sodbe zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika za ugotovitve nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 10. 8. 2009. V 2. in 3. točki izreka je zavrnilo preostali del njegovega tožbenega zahtevka, na podlagi katerega naj bi ga bila dolžna tožena stranka pozvati nazaj na delo, ga za čas od 4. 10. 2009 do poziva na delo prijaviti v obvezna zavarovanja, mu obračunati pripadajočo plačo, odvesti pripadajoče davke in prispevke in izplačati neto plačo skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 19. naslednjega v mesecu dalje do plačila, v 8 dneh in pod izvršbo. V 4. točki izreka je odločilo o tožnikovih pravnih stroških in zavrnilo njegov tožbeni zahtevek, da mu je dolžna tožena stranka povrniti njegove pravne stroške v znesku 524,40 EUR, v 8 dneh po vročitvi sodbe, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne zamude do plačila, v 8 dneh in pod izvršbo.

Zoper navedeno sodbo se pritožuje tožnik, smiselno iz pritožbenega razloga zmotne uporabe materialnega prava in predlaga pritožbenemu sodišču, da pritožbi ugotovi, izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbenemu zahtevku v celoti ugotovi,

toženi stranki pa naloži v povračilo pravnih stroške. V pritožbi navaja, da je tožnik užival pravno varstvo po 67. členu Zakona o sodelovanju delavcev pri upravljanju, na podlagi katerega članu sveta delavcev ni mogoče znižati plače. Sodišče prve stopnje je zmotno menilo, da se to varstvo tožnika ne tiče oziroma da takšno varstvo velja le, če bi tožnik opravljal delo po pogodbi, ne pa če se mu v podpis ponudi nova pogodba. Tožniku z ozirom na 90.a člen ZDR ni bila ponujena pogodba o zaposlitvi za ustrezno delovno mesto. V tožnikovi pogodbi o zaposlitvi je bilo zapisano, da spada delovno mesto delovodje, na katerem je bil tožnik zaposlen, v V. tarifni razred. V predlogu nove pogodbe pa je tožniku bilo ponujeno delovno mesto vodja linije, ki spada v IV. tarifni razred, kar je prav tako izrecno zapisano v ponujeni pogodbi in tudi v splošnem aktu delodajalca. V konkretnem primeru je potrebno upoštevati, da je bila prejšnja pogodba o zaposlitvi v korist tožnika, saj je določala, da se zahteva za sklenjeno delovno mesto V. stopnja strokovne izobrazbe, splošni akt pa je določal IV. ali V. stopnjo izobrazbe. Ker je torej stopnja izobrazbe med starim in novim delovnim mestom različna, je ponujeno delovno mesto neustrezno. Razen tega pa je bilo potrebno upoštevati pri ustreznosti ponujene pogodbe tudi višino plače, ki pa je bila po ponujeni pogodbi bistveno nižja.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljanega pritožbenega razloga, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, ki izhajajo iz citirane določbe in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, ni storilo in da je na popolno in pravilno ugotovljeno dejansko stanje pravilno uporabilo tudi materialno pravo.

Pritožbeno sodišče uvodoma ugotavlja, da je sodišče prve stopnje o tožnikovem tožbenem zahtevku enkrat že odločalo in mu

ugodilo. Na pritožbo tožene stranke je pritožbeno sodišče sodbo sodišča prve stopnje opr. št. Pd 288/2009 z dne 1. 2. 2010 s sklepom opr. št. Pdp 328/2010 z dne 3. 6. 2010 razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Ugotovljeno je bilo, da izpodbijana sodba ni imela razlogov o vseh odločilnih dejstvih v zvezi s presojo ustreznosti ponujene zaposlitve. V ponovnem postopku je sodišče prve stopnje izvedlo vse odločilne dokaze in na podlagi tako izvedenega dokaza ugotovilo vsa pravno relevantna dejstva ter utemeljeno zaključilo, da je tožbeni zahtevek tožnika neutemeljen, pri čemer je z izpodbijano sodbo odpravilo tudi pomanjkljivost, ki je bila ugotovljena v prejšnji sodbi prvostopenjskega sodišča.

Sodišče prve stopnje je na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo, da je bila tožniku utemeljeno podana redna odpoved pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga, v zvezi s katero je bila tožniku na podlagi 90. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadalj.) ponujena v podpis nova pogodba o zaposlitvi. Ugotovilo je, da je bil tožnik predsednik sveta delavcev v obdobju od 5. 5. 2005 do 5. 5. 2009, da je bil od leta 2007 dalje zaposlen za nedoločen čas na delovnem mestu skupinovodja z osnovno bruto plačo, ki spada v 5. e plačilni razred, z novo pogodbo pa mu je bilo ponujeno delovno mesto vodje linije. V postopku je bilo ugotovljeno, (kar med strankama niti ni bilo sporno), da je bila pri toženi stranki sprejeta nova sistemizacija delovnih mest, ki tožnikovega delovnega mesta ni več predvidevala, da je postopek reševanja presežnih delavcev, vključno s sprejemanjem programa reševanja presežnih delavcev, vsebino programa presežnih delavcev in postopkom podajanja redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi potekal zakonito. Prav tako je obstajal poslovni razlog za izpodbijano redno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Predmet spora je bila le zaščita tožnika po 113. členu ZDR in v zvezi s tem presoja vprašanja ustreznosti oziroma neustreznosti ponujenega delovnega mesta vodje linije. Po stališču pritožbenega sodišča je sodišče prve stopnje tudi v zvezi s tem vprašanjem popolno in pravilno ugotovilo dejansko stanje in utemeljeno zaključilo, da je bila tožniku s ponudbo nove pogodbe o zaposlitvi ponujena tudi ustrezna zaposlitev, ki jo sicer opredeljuje člen 90/3 ZDR. Ustrezna zaposlitev je namreč zaposlitev, za katero se zahteva enaka vrsta in stopnja izobrazbe, kot se je zahtevala za opravljanje dela, za katero je imel delavec sklenjeno prejšnjo pogodbo o zaposlitvi in za delovni čas, kot je bil dogovorjen po prejšnji pogodbi o zaposlitvi, ter kraj opravljanja dela ni oddaljen več kot tri ure vožnje v obe smeri z javnim prevoznim sredstvom ali z organiziranim prevozom delodajalca od kraja bivanja delavca. Presoja ustreznosti ponujene zaposlitve je bistvena za presojo zakonitosti redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z ozirom na določbo 113. člena ZDR, ki med drugim določa, da delodajalec ne sme odpovedati pogodbe o zaposlitvi članu sveta delavcev brez soglasja organa, katerega član je, če ravna v skladu z zakonom, kolektivno pogodbo in pogodbo o zaposlitvi, razen če v primeru poslovnega razloga odkloni ponujeno ustrezno zaposlitev ali če gre za odpoved v postopku prenehanja delodajalca. To varstvo velja za ves čas trajanja opravljanja funkcije delavca in še eno leto po njenem prenehanju. Pritožbeno sodišče soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je bila zaposlitev tožnika na delovnem mestu vodja linije, ki mu je bila ponujena v novi pogodbi o

zaposlitvi, ustrezna glede na določbo člena 90/3 ZDR, tako da se v izogib ponavljanju na ugotovitve sodišča prve stopnje o ustreznosti ponujene zaposlitve (za delovno mesto vodja linije, kar je sodišče prve stopnje podrobno obrazložilo na strani 3 in 4 izpodbijane sodbe) le sklicuje.

Neutemeljen je pritožbeni očitke tožnika, da je sodišče prve stopnje napačno ugotovilo, da se tožnika varstvo po 67. členu Zakona o sodelovanju delavcev pri upravljanju (Ur. l. RS, št. 42/93 in nadalj.) ne tiče, ker naj bi bil tožnik član sveta delavcev le do 5. 5. 2009. Iz obrazložitve izpodbijane sodbe je razvidno, da je sodišče prve stopnje jasno ugotovilo, da je bil tožnik predsednik sveta delavcev in da je tako v času odpovedi pogodbe o zaposlitvi užival varstvo po 113. členu ZDR. Pravilen je zaključek sodišča prve stopnje, da 67. člen ZSDU daje varstvo članom sveta delavcev pred znižanjem plače le za čas trajanja njihove funkcije, kar pomeni, da tožnik, ki mu je po lastnih navedbah funkcija predsednika sveta delavcev prenehala 5. 5. 2009, v času ponudbe nove pogodbe o zaposlitvi ni bil več član sveta delavcev. ZSDU v 67. členu namreč ne določa, da bi veljala prepoved znižanja plače članu sveta delavcev tudi določeno obdobje po prenehanju funkcije (kot to npr. določa tretji odstavek 67.a člena ZSDU za člana sveta delavcev, ki mu mandat preneha zaradi spremembe delodajalca). Posebnega varstva pred odpovedjo, ki ga za člana sveta delavcev določa 113. člen ZDR in ki traja eno leto po prenehanju funkcije, tudi po stališču pritožbenega sodišča ni mogoče uporabiti pri razlagi oziroma uporabi 67. člena ZSDU. Bistvena za presojo zakonitosti redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi s ponudbo nove brez soglasja sveta delavcev je torej presoja ustreznosti ponujene zaposlitve glede na člen 90/3 ZDR, kot je to ugotovilo že sodišče prve stopnje.

Neutemeljena je nadalje pritožbena navedba, da iz pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 4. 2007 (A1) in ponujene nove pogodbe o zaposlitvi, ki jo tožnik ni podpisal (A3), izhaja, da je spadalo delovno mesto delovodje (pravilno skupinovodje), na katerem je bil tožnik zaposlen, v V. tarifni razred, ponujeno delovno mesto vodja linije pa je spadalo v IV. tarifni razred. V 7. členu obeh pogodb o zaposlitvi, na katere se tožnik sklicuje v pritožbi, je namreč opredeljena tožnikova plača in razvrstitev tožnikovega starega in ponujenega delovnega mesta v plačilni razred. Tako je v pogodbi o zaposlitvi z dne 23. 4. 2007 v prvem odstavku 7. člena izrecno navedeno, da bo delavec za svoje delo, katerega bo opravljal s polnim delovnim časom ter za pričakovane rezultate dela prejemal osnovno plačo bruto v višini 837,07 EUR in da spada v 5. e plačilni razred. V prvem odstavku 7. člena ponujene pogodbe o zaposlitvi pa je bilo določeno, da je delovno mesto "vodja linije" razvrščeno v IV/III. plačilni razred. Ker torej iz navedenih pogodb o zaposlitvi ne izhaja, katera stopnja izobrazbe se je zahtevala za opravljanje del na delovnem mestu skupinovodja oziroma na delovnem mestu vodja linije, je sodišče prve stopnje to dejstvo ugotavljalo z vpogledom v opis delovnega mesta vodje linije in opis delovnega mesta skupinovodja (B1, B2). Ugotovilo je, da je bila za obe delovni mesti predpisana strokovna izobrazba IV. stopnje, pri čemer pa je bila za delovno mesto skupinovodja kot alternativna izobrazba zahtevana V. stopnja, za delovno mesto vodja linije pa III. stopnja. Pravilen je zaključek

prvostopenjskega sodišča, da za ugotovitev, da je bila ponujena zaposlitev tožniku ustrezna, ni bistveno, da je bilo za novo delovno mesto predpisana alternativno nižja stopnja strokovne izobrazbe. Odločilno namreč je, da se je za obe delovni mesti primarno zahtevala IV. stopnja strokovne izobrazbe (takšno stališče je bil zavzeto tudi v sklepu pritožbenega sodišča opr. št. Pdp 328/2010 z dne 3. 6. 2010, kot tudi v sodbi pritožbenega sodišča opr. št. Pdp 314/2008 z dne 28. 1. 2009). Pravilen je tudi zaključek sodišča prve stopnje, da višina plače ni pogoj za presojo ustreznosti ponujene zaposlitve, zato so pritožbene navedbe v zvezi s tem neutemeljene.

Ker niso bili podani niti s pritožbo uveljavljeni razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je bilo potrebno pritožbo tožnika zavrniti kot neutemeljeno in potrditi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

Odločitev o pritožbenih stroških temelji na prvem odstavku 165. člena ZPP. Ker tožnik s pritožbo ni uspel, sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Zveza:

ZDR člen 90, 90/3, 113. ZSDU člen 67, 67a.